

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.19. Noli flere. Non acerbè mors filij lugeatur corporalis, bene quidem spiritualis: Dauide teste.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

§. 19 Noli flere. Non acerbè mors filij lugeatur corporalis, bene quidem spiritualis: *Dante de teste.*

63
I.
Similitudo.

Hoc inuicem nos debet consolari, secundum D. Chrysostr. sicut grater hoc accipit pater, si filius ab ipso discedat, à Rege vocatus ut illi beneficium conferat: quamuis eum eius doleat abcessum, sibi tamen persuadet illum contingere, ut dignior reuertatur. Pro huius deductione præclatas adfert rationes potissimum ad solamen parentum in morte filiorum. Si Rex, inquit, filium à se posceret, ut illum opibus augetet honoribus. in aula condecoraret statetque eorum eo minister: an eius non foret tibi gratus abcessus? si illum tibi tolleret, ut dignitate promoveret dotaretque nobilitate? *Considera eum, qui vitam cum morte commutauit ad meliorem regionem migrasse, atque ad præstantiorem sedem transiisse: teque non filium amississe, sed in tuo iam loco collocasse. Ecce quæ circa ne dixeris: Perijt nec iam est, eorum enim qui fide carere hæc sunt uerba: verum potius dic: Dormit, ac resurget: peregre abiit, atque cum Rege uenturus est. Quis hoc sermone uictur? Is certe, qui Christum in se loquentiam habet. Si enim credimus, inquit, quod Iesus crucifixus est & resurrexit ac uiuit: ut etiam Deus eos, qui dormierunt per Iesum, adducet eum eo. Ratio autem hæc adeo efficax est, ut illam assumens D. Gregor. Nyssen.*

D. CHR.
Hom. in
2. ad Cor.
Tom. 4.

II.
Iuniores
dum moriuntur
ad meliorem
rem rapiuntur
uitam.
Ho. 69. ad
pp.

D. Hier.
Ep. 25. de
obitu
Ble. filia.
Tom. 1.

Orat. consolatoria in funere Pulcheriæ filie Imperatoris, cuius omnes ueniam: mortem ploratu stetitque prosequantur; idem dicat cum D. Chrysostr. se reputare eos in dicæ fidei, & spei languentis animos qui in morte filiorum, amicorum & cognatorum luctu se macerant inmodico, nec in animum præbere gentilibus obrectandi, fieri non posse ut ea credant, quæ credenda proponunt fideles de sorte faustiori, qua potiuntur & quam de mortuis suis quandoque prætolantur. *Si ita fuerit, quomodo Gentilibus poteris, quod credas, persuadere? Si namque ueraciter uerba crederemus Apostoli quodque fides nostra nos docet: non tam inordinato mortuos sicut lugeremus: Si uiuentem crederes filiam (ait D. Hieronymus cuius matrem Paulam solatur.) & ad meliora migrasse, numquam plangeres.*
Nominatim uero conscripsit D. Gregorius Nyssenus tractatum: *De insanibus qui præmaturè abripuntur*, in quo suo conuenienter ingento discit, ut parentum in morte filiorum abstergat lachrimas, mæstaque cohibeat lamenta. Primo: supponit nobis non debere superficialiter consideremus: hoc enim hebetioris est ingenij: secundo: supponit indubitatè credendum nobis à Deo mundum hunc gubernari, & omnium eum esse causam euentuum quos in eo demitamus, mortis, uitæ, sanitatis & infirmitatis. Addit tertio: nos iucetè uerèque à Deo diligi, imo magis quam ab ipsis nostris parentibus, qui nos in lucem hanc ediderunt. Ex his infert, quod filij tui mortem, non nisi in bonum tibi decernat: & expediret, ut illa semper præ oculis haberet Christi uerba: *Si Si uos eum sitis mali, nobis bona data: dare filij uestri, quando magis Pater uester celestis. Ecce. In se admodum hunc prosequitur idem S. discit: sum: & certum est, hanc filiorum tuorum mortem à Deo uobis & illis ad utilitatem lucrumque præordinari.*
Primo, illis ad commodum, ex doctrina Spiritus S. quam etiam expendit D. Cyprianus in mortaliu. nouissima illa sententia: *Raptus est ne malitiam uoluntate intellectum eius, aut ne fido decideret animam illius. Postquam enim nugatiuss obstruat bona, & inconstantia concupiscentia transuerit sensum sine malitia. Placita enim erat Deo anima illius: propter hoc properauit eam euitere de medio iniquitatis. Licet credat quod sermo fiat de Henoch, qui raptus fuit in paradysum eoque tempore, quo peccata in mundo multiplicabatur in tantum, ut Deum eo usque prouocarent, ut diluio mundum perderet, uiuersum, uerum D. Cyp. hoc intelligit de iunioribus & pueris quos Deus in ætate tenera comprehendit, & quos raptos adducit: *Raptus est ad manus eius commo dum. Primo, ne latantæ malitia peruerteretur sicut & patres nostri. Secundo, ne rerum mundi dolosa fictio animam illius deciperet, in quo uana fascinatō uera obsecrat, tequeque bona. Tertio, ne carnis inconstantia, ex mala agitata concupiscentia laberetur. Habes hic ternos nostros inimicos, dæmonem, mundum, & carnem, & si graui à singulis per se exporamus salutis discrimini, quanto magis si iunctis uiribus miserum impugnent adolescentem. Ut autem Deus eripiat eum cui bene uult, prænotens eius, si sanus superuiuat, perditionem, uix filium illi præscindit immaturum: Placita enim erat Deo anima eius. Idcirco quasi festinatō hinc abripitur ut in tuto collocetur: Propter hoc properauit: idque**

III.
Variarationes
consolandi
parentes
in morte
filiorum.
Lut. 11. 13.
Lib. de
mortaliu.
Sup. 4. 11.
Orat. su.
nel. in o.
bitu ami.
ci sui Sa.
191.
IV.
Ex parte
filiorum
ut saluentur.

am velociter, ut interdum vix prima mundi li-
mina puer sit ingressus, & iam illum ex illo pu-
sionem eripit.

Ep. 2. ap
Heliod.

Ex hoc documento colligit D. Hieron. quod
nedum lamentari, non debere Heliodorus in
morte charissimi sibi sobrii Nepotiani, quin-
to summo pere seipsum solari, hoc sibi persua-
dens, quod Deus illum hinc exulerat, ut securo
loco reponeret: eo modo quo vineæ Dominus
voas circa viam pendentes immaturas colligit:
si namque patitur illas maturecere, à per-
trauiscuntibus indubie colligentur. Et optime
proposito consonum illud mihi videtur agricor-
le responsum, cui circa matre domicilium erat,
colligebat autem hic fructus viuides, immaturos,
& à me rogatus cur illos non sineret ad maturi-
tatem peruenire: respondit Pater mi: præstat im-
maturus in lance, quam maturus & assatus in
ote felis. (4) quia si fructus non colligeret etiam
immaturos, Mauri qui regionem illam prædo-
nes percutiebant, eos sibi præterperent. Eodem
argumento demulcebat D. Hieronymus. filiam si-
bi charissimam & spiritualem D. Paulam in
morte Blefillæ filie dilectissimæ: *Placita erat*

(2) *Mau
vale eru-
da en el
plato que
assais en
la boca
del gato.*
Ep. 21. de
obitu Blef.
D. AMBR.
Tom. 1.

*Deo anima eius, propter hoc properans eam educere
de media iniquitate, ne longo via iuvenire deus
obitus Blef. observaret anfractibus. Hæc omnia cernimus im-
pleta in eo quod declarat Deus per prophetam
Abiam de filio Regis Hieroboam. Rex fuit hic
ad nauicam impius: mittitur illi à Deo prophe-
ta declaraturus quod in debita scelerum suorum
vindictam, inausa vitam esse morte finiturus,
quodque nedum ipse, sed omnes eiusdem succes-
sores exitum foriterentur infelicem: solius tan-
tum filij sui miseretur, qui iuuenis hinc abscen-
doret: quia in illo sibi Deus complacuerat: Puer
moriatur, & sepeliet eum Israel &c. quia inuentus
est super eo sermo bonus à Domino Deo Israel. O-
pinatur doctus Lyranus, quod dum impius Rex
Hieroboam idola in Bethel erexit, & armatos
statuit in via milites ut eos qui proficiscerantur
in Hierusalem infestarent, & vi cogerent, ut
idola colerent ac adorarent, minorennis eius fi-
lius hoc studuerit toto conamine impedire, vel
satellites illos auertere desiderans ex animo ut
nullus idola patris sui veneraturus accureret,
sed omnes Hierusalem tenderent Deum verum
Israel adoraturi. Huic subscribit Abulens. quin-
imo hoc ipsum lectio suggerit Vatabli: *Aliquid
bons in eo inuentum est erga Dominum Deum
Israelis: & etiam nostri Cardinalis Caietani iux-
ta Hebraicum textum: Eo quod inuenta est in eo
res bona ad Iehona Eloi Israelis. Sit quodcumque**

3. Reg. 13.
22.

In c. 14. l.
3. Reg. 9. 2.

libuerit, hoc tamē nouimus, quod puer ille gra-
tium aliquod Deo præstiterit obsequium. Idcirco
(inquit Dominus) *Puer morietur*, illum mihi
morte raptam immatura. Quid hoc Domine
miseran hoc est illi optare bonum? An illa merce-
de sedulum tibi exhibitum rependis obsequium?
Vtique: hoc etenim illum est summo dignari
beneficio: *Placita enim erat Deo anima illius, ideo
properans eum educere de medio iniquitatum.*

Nihil Deum fugit, & oculi eius à sæculo in
sæculum respiciunt: *A sæculo & usque in sæculum
respicit: & conspicuum est*, quod si iuuenis ille
superuiveret tot inter peccatores peccataque
conuersatus, in animæ suæ damnationem agere-
tur: idcirco eum tanto periculo subtraxit, & loco
construit ne periret, tutiori. Non exiguum est
hoc beneficium, sicut & illud quo Lor. eiusque
filias præuenit illas educens (quamuis relu-
ctantes) de Sodomis: præsciebat enim, quod si
ibidem hæterent, eas cælestis vltor ignis con-
sumeret. Vltorius, commodo etiam est ipsis filijs:
quia vitam, hereditatem, bonaque fortinunt
eminentiora: nam pro terrena hac domo te-
gium ingrediuntur cæleste, pro fugaci heredi-
tate Patris aterni sempiternam adipiscuntur.
Hoc argumento increpantem solabatur D. Hier-
onymus D. Paulam in obitu Blefillæ filie. In-
ordinatum primo reprehendit eius ludum &

Ecel. 3. 25.

D. Hier.
Ep. 25. c. 11.
Tom. 2.

*vtteriores lachrimas; Detestanda sunt iste lachri-
ma, plena sacrilegio, incredulitate plenissima, qua nō
habent modum, qua usque ad viciniam mortis ac-
cedunt. An si te profiteris Christianam? Chri-
stum igitur audi dicentem: Non est mortua puella,
sed dormit. Quod licet Iudæi exhibent incre-
duli: veritas tamen ea est Christiana. Angelum
audi te interrogantem: Quid quaris videntem
cum mortuis? Ut quid eam non excepim calamita-
tibus, & regnantem cum Christo gloriosam?
Si te matrem deseruit in Maria obtinuit digni-
tatem. Audi ipsam tibi acclamantem: *Clamat mihi
illa lugens: Si unquam me amasti mater &c. ne
inuideas gloria mea. Putas me esse solam? Habeo
pro te Mariam matrem Domini: multas video quas
ante noscibam. Habeo Annam quondam in Euan-
gelio prophetantem &c. Misereari mei quia mun-
dum reliqui: At ego vestri sortem doleo, quos adhuc
sæculi carcer detinet, quos quotidie in acie prælian-
tes &c.**

D. Avgr.
Tom. 1.

Secundo: disposuit Deus mortem filiorū in
salutem vestram: vobis salutis vestre tollens of-
fendiculum: sæpe namque filij parentibus sunt
lapis offensiois: quos dum inordinata curatis
solicitu-
A a a 2

solitudine, spe & amore. Dei vestri memoriam abijeris, legem eius, eius obsequium, imo vos ipsos, salutemque contemnit. Hanc rationem prosequitur D. Augustinus verba illa D. Iohannis enucleans: *Nolite diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt.* Perpendite ea omnia quibus in mundo fruimur, Dei dona esse, quæ nobis in amoris sui tessera trinit. quo nos deuinciat ut propter illa cor nostrum & amorem non illis, sed tantum nostro benefactori assignamus qui tanto nos affectu prosequitur. Amari illa Deus non vetat, eum bona sunt sed ipsam amorem nostrum agglutinare, tanti benefactoris immemores. Quod si sponsus anulum efformaret pretiosum, sponsæque mitteret donum, & amoris sui pignus: illa vero anuli allecta pulchritudine, ei totum suum consecraret affectum, quo precor, animo hoc pareretur? Dicunt omnes, a ea auferendum, & distingendum: quandoquidem ipsa amoris hunc finem faceret, quod medium ipse miserat, quo

Amor: *Amor pondus meum ab illo seror, quocumque seror.* Hic pondus appendit pecunijs, alter honor, iste mulier, sed maxime familiare est filius. Hinc totum amoris tui pondus adhæret, & innuitur, hic omne studium, omnes nerui, omnes actiones, quicquid agis, quicquid cogitas: per hoc t. t. ut nec tibi remaneat amor Dei, nec erga pauperes misericordia, nec animæ tuæ salutis vel minima sollicitudo. *Quid agit Deus? Arberem hanc rescindit, filium tibi colit, coram oculis tuis illum proferunt, ut te ab eo duci patiaris, & sur legibus vinculis alligari.*

Sic hoc interpretata est eximia illa matrona Melania Romana sanguine clarissima de qua testatur Diuus Hieronymus quod cum illi vir obijisset, & cum illo pariter duo filij: ipsi adhuc corporibus feruentibus, nullis obruta lacrimis, quasi petra nullo deiciens humore, ad Crucifixi pedes prostrata, sic ait: *Domine mi, iam noui quod me ab omnibus vis absolutam, ut totam me diuini tuo consecrem obsequio: Expediui tibi seruitura*

Reg. 6. *sum, Domine, quia tanto me onere liberaisti.* Turbabant non leuiter vac. a searum vultu, ne dicto procederent itinere, Dei arcem delerentes: ut autem illas minime distraherent, eos domi recluserunt, & ab oculis amouerunt: & quamuis hac de causa mugirent signaque e-

derent doloris; nihilominus arcem potrahebant a recto tramite nec minio puncto deuiantes. Hinc causam collegit Diu. Gregorius Nyssen. cur frequenter tibi filius eripitur: *Cur eripitur vel filia, vel illud quod pluris estimas.* Emula: 10 est hæc diuini sponsi: cum enim inordinato dona sua prosequaris affectu, ca-

tibi coram oculis tuis intempertate iuffuratur. Hanc D. Chrysostomi rationem apposite prosequitur, ex eo confirmans quod Zelosus agit maritus, qui toto animum laborat eum à conspectu mulieris auertere, erga quem conspicit illam supra modum inclinatam, quique pronale amorem eius sibi ut viro legitimo deotum remoratur.

Ex his declarat cur antiquus Deus tanto tempore viris vxores, vir sique vxoribus, parentes filijs, filiosque parentibus concederet, Cur olim quos vix inuenias parentes suos morte præcurtandiu risse. Ratio est: eo quod amote filios prosequerentur ordinato: *Cur non fuerunt olim viuere. diuites, nec in maturo orbisates? Ut quid passus D. CHR.*

est, quod Abraham tot annorum curriculum Isaac filio suo frueretur? Cur Saræ tot annis filium

1. Ioh. 2.
15.

D. Aug.
Tract. 2. in
1. Cant.
D. Iohann.
Tom. 9.

V.
Modus
capiendi
elephantem.
Li. 8. c. 8.
1. 18. ca. de
Elephante.

VI.
Eodem te
modo
Deus ca-
pit.

sibi affectum illius oppignoraret: *Quem ulinodum si sponsus fecerit sponse anulum, & illa accipit anulum plus diligeret, quam sponsam, qui illi facit anulum: nonne ipso dono sponsi aduicera anima deprehenderetur, quamuis nec amaret quod dedit sponsus? Tamen si diceret sufficit mihi anulus iste, non illius faciem nolo velle, qualis esset &c.*

Plinius varios profert modos, quibus elephas capitur, & hunc singularem, quem producit Barthol. Angelicus quem inscripsit: *De proprietatibus rerum.* Hoc animal, ut se ad quietem componat, non pronum in terra decumbit: non enim sine magno negotio posse assurgere tam ex maximo corporis pondere, quam ob difficultatem quam patitur in flectendis genibus: hoc igitur sibi consultit ad arborem se inclinat, cui totum corporis onus innuitur. Venator diligenter arborem hanc inuestigat, cuius maiorem partem à trunco deorsum terra diffundit, ut dum illi dormiturus Elephas conatur inniti, dirumpatur arbor, corruat, & ipse cum arbore corruat Elephas. Quo tempore cum se à casu nequeat erigere, horrendos edit barritus, accurrunt venator, simulatque se vices eius grauius dolere, illum demulcet, manum adhibet in surgendo auxiliarem quo cicuratur, & ab eo se ligari, & duci permittit quocumque velit.

Ardet Deus tuum hoc venari cor, ipso ferocius & syluestrius Elephante, perpendit arborem, cui innuitur, totumque affigit pondus. Quod est oblecto, cordis hoc graue pondus?

111.
Ita sen-
tiebat
Melania.
Eph. 15.

Trat. de hys
qui præ-
matura
morte ra-
piuntur.

Hom. 9. in
ad Cor.

66
VIII.

Cur olim
quos vix inuenias
parentes suos morte
præcurtandiu
risse. Ratio est:
eo quod amote
filios prosequerentur
ordinato: Cur non
fuerunt olim viuere.
diuites, nec in maturo
orbisates? Ut quid
passus D. CHR.
est, quod Abraham
tot annorum
curriculum
Isaac filio suo
frueretur? Cur Saræ
tot annis
filium

Humiliam concessit desideratissimum quia sic eum diligebat temperate, de eius de causa Deo nihil detogaret: quoniam Deo parenti eundem sibi immolari, continuo pater Abraham obedivit, nec mater Sara concessit uxori Abraham quia moderato eam diligebat affatu, nec eius gratiam quidquam agebat, quod enim a diuino retardaret obsequio &c.

IX. Aliud nobis suggerit Christus: dum ait: *Mors est dux: Noli flere eo quod futurum suum videret corpore mortuum: non enim hæc mors est, quæ primo lugere debeant parentes, sed dum illis spirituali cernunt morte per peccatum hinc discessisse, Hinc D. Augustinus graui parentes correptione castigat, nimio mortis luctu contristatos, qui filios lugent corpore languentes, peccant dum eos vident per peccatum in anima grauius infirmari, qui lacrimis deplorant irreuerentibus carere mortuos, & nudent atque exultant dum eos impudicitia, vindicta perituri cernunt spiritu mortuos perisse. Heu Christi ad calamitatem, qui probè scientes grauiorem esse multo mortem spiritualem ipsa corporali, hanc tanopere lugent, illam autem nec deplorant, imo vident, vel saltem ob hanc magno non torquentur cruciatu: Audite me fratres, Christiani*

D. Auer. *tamen & tamen plerumque se filius cuiusquam moriatur plangit illum: si peccet non illum plangit: Tunc erat plangendus tunc peccator mortuus luxuriose viuens, quam moriendo luxuriam finiens. Tunc quando ista faciebat in domo tua, non solum mortuus erat, sed & putebat, hæc dolenda sunt, illa suscipienda.*

Certe hystoriae Jacob meminimus quoad luctum miserandum quem contraxit ex nuntiata sibi morte filii sui charissimi Ioseph, quem a fera pessima atebant deuoratum, in cuius rei testimonium aceram eius tunicam parenti remiserant: scidit igitur æstissimus pater vestimenta sua, saccum induit & cilicium, & continuo se luctu, destituentibus indefinenter lacrimis affligebat: *Noli te consolationem accipere sed ait: descende ad filium meum lugens in infernum. q. d. vsque in diem sepulture mee vacabo ploraturus donec moriar luctui enim est temperabo. Hunc verba referunt sensum. Vnde subiungit: Et illo perseverante in fleu Madianita vendiderunt Ioseph in Ægypto Putiphari Euncho Pharaonis magistro militia. Si basiliter adductus Caiera. quod S. pagina luxerit notatur in his verbis, quod Iacob scilicet propositum sibi luctusque terax perseverauerit: numquam sibi parens a lacrimis, nec modum suæ statuentis luctus quo tempore Ioseph oculis suis abel-*

set, nec aliter euent, siquidem tandem laxauit fratrum tristitiam, donec Ioseph viderit vincti gloria & honore coronatum. Itaque inconsolabiliter decem & octo annis luxit Iacob vt probat D. Chrysostomus exponens illud: *Nuntiauerunt ei dicentes: Ioseph filius tuus vinctus est, & ipse dominatur in terra Ægypti. Quo audito Iacob quasi de graui somno euigilans, reuixit spiritus eius. Sicut qui lampadi iam extinguendæ oleum infundit: etiam confestim lux, quæ prius exanescere videbatur, demum vehementius & splendidius elucescit. Sic inquit D. Chrysostomus his nuntiis auditis Iacob incredibili latitia delibutus: *Reuixit spiritus eius. Iam enim optimo illi ceteri vita languescere & exspirare videbatur ob aium maiorem vt grauiorem ita ditatum, quo cruciabat. Inquirunt aliqui: quæ ratio subesse poterat luctus a eo cõtinuus & acerbi, quo nimis afflicta auerit Abbas Rupertus vt certum opinatur, quod sibi numquam persuadere potuerit, filium suum Ioseph a fera pessima (sic referentibus eius fratribus) deuoratum, sed opinatus fuerit, à fratribus dolo interfectum: ex diabolica qua in illum ardebat inuidia: & hæc Iacob viderit feram pessimam: *Non ergo sciemus (ait ille) sefellum eius filij ostendentes tunicam sanguine hædi tinctam. Et enim ipse Iacob postmodum dixit vt conuictus: Vos scitis, quod duos filios genuerit mihi uxor mea: egressus est vnus, & dixit: bestia deuorauit eum. Vbi illo verbo (dixit) indicat, illos sibi testium assumpsisse, ad fallendum patrem, qui filium a fera pessima discretum esse nuntiauerit: ex quibus intelligebat Iacob quod quamuis hoc illi imponere velle viderentur, non hoc tamen ipse crederet, sed omnino indubitanter esse hanc feram, à qua Ioseph discretus dicebatur, non feram sed inuidiam fuisse, qua fratres plus æquo flagrabant. Sed sicut, & dissimulant Iacob eo tempore facinus intentatum, & diabolicam hystoriam suorum inuidi malignis, tanto que peccatorum illud in filium a fratribus commissum ludeplaxit etu profecutus vt huic modum ponere omnino inuidiam noli erit. Vnde quasi sibi vim inferens, acutissimo percussus ex hoc dolore hoc semper ingemibat: *Fera pessima deuorauit filium meum Ioseph. Licet autem hoc Iacob dixerit: nemo temerarius eum aguar mendacij: tenim caruora illa fratrum in Ioseph crudelitas optime sub nomine fera pessima notabatur. Sic Rupertus autumat: cuius eo animo profero sententiam solummodo, vt per illam intelligatur quod Iacob non tam luctu adeo diuturno & immenso, quali nouimus, deplaxit mortem Ioseph corpora-****

no. 63. in Gen. Gen. 45. 26. L. 8. in Gen. c. 21. 22. Rvrs. Gen. 44. 17. XI. fratrum & peccatorum

lem, quam inuidiæ spirituales, qua decem alij fratres occubuerant: ut sic documento (ait Rupert.) à parentibus spirituales potius filiorum mortem per peccatum, quam corporalem esse deplorantiam.

Ho. 69. ad pop.

XII.

Peccator vivens & mortuus plangendus est.

1. Timot. 6.

Eccl. 12. 11.

D. Chrysi. singulariter probat lugendos esse mortuos & declarat se probat peccatorem rem vivum & mortuum lacrimis esse deplorandum: unde hunc illi titulum præscripsit: *Quod peccatores lugendi sunt vivi & mortui.* Primo peccator lugendus est adhuc vivus: quia vivus enim vita corporis vivat, animæ tamen passus est naufragium: *Vivens mortuus est.* ait D. Paulus, de vidua luxuriosa & in proputulo est mortem animæ, corporis omnibet morte esse nequiores. Divinis scætet illa Salomonis sententia mysterijs: *Modicum plora super mortuum, quoniam requirit: nequissimi enim nequissima vita super mortem fatui.* Mortem deplora parentum & amicorum: hoc enim maxime ei convenit, qui visceribus plenus est pietatis, & ratio ne illius, quod mors habeat vel habere in se mali videatur: sed modicus sit ille luctus ac temperatus: etenim pie credere tibi licet de viro fideli, quod talibus obierit signis effulgens pietatis, atque in pace requieverit: *Modicum plora super mortuum quoniam requirit.*

Sed incessanter vitam luge peccatoris: etenim eius vita, qualibet est morte infelicio. *Nequissimi enim vita super mortem fatui.* Hoc ipsum claris intelliges, si comparaveris quanto sint iactura: graviore bonorum spiritualium, gratiæ, ac ipsius Dei, quas involuit vita cum peccato quo mortua est anima, ijs omnibus, quas secum omnes adducit, mors qualibet corporalis, per quam bona solummodo corruptibilia temporalia abiectaque deperduntur. Vivum deplora peccatorem, sed magis adhuc mortuum. Hic lugendus est intemperanter, incessanter, inconsolabiliter, sanguineis cordis lacrimis.

XIII.

Ita David audens infirmatum luxerit, & Amnon ieiunaverit, & Amnon deflevit.

Orat. in obitu V. injani.

His innuitur doctrina D. Ambrosij, qua facta David nus expendit Davidis: licet enim puerulum Absalon audens infirmatum luxerit, lacrimas fuderit, & Amnon ieiunaverit, Deoque pro filij vita supplicaverit, deflevit, ut tamen intellexit iam diem clausisse extremum, quasi exultans præ gaudio, exclamat, factus est: suamque Deus perfecit voluntatem: felix illi huius congratulor saluationi: sed ut intellexit Absalonem filium in prælio tribus lanceis confossum occubuisse, mare profudit lacrimarum, suspiria emisit tristissima, singultus gemitusque eduxit de corde maerissimos, modo in illa modo in alteram deambulans partem: nec ullibi potius consistere: *Sic loquebatur vadens, aperto*

lugeus capite, sæpe sæpe lugubres illas repetens pœnia: *Absalon fili, fili mi Absalon: quis mihi det ut ego moriar pro te.* Si rationem quaras ploratus, in proputulo est: filius ei mortuus erat in peccato, æternumque damnatus. O quis terror! Idem eum fecisse perspicuum est, quando Amnon foror suæ Thamar violator incestuosus fratero casus gladio miser interijt. Sic enim statuit eloquium: *Luxit ergo David filium suum cum illis diebus.* Si causam inuestiges, respondet tibi D. Ambrosius: *Si scias verum esse quod assero, David incestuosum filium suum Amnon fleuit occisum; parricidam Absalon dolens interemptum: innocentem vero filium non putavit esse legandum: quia illos sibi perijisse pro scelere, huic pro innocentia credidit esse viduum.* Audiamus D. Hieronymum: *David in se fleuit filium parricidam, qui alium parvulum, postquam ut viveret impetare non potuit, quia sciebat non peccasse, non fleuit. Quia vero proposito servium quæ diximus alibi quantum sit malum in peccato mori, ideo lectorem eò remittimus.*

§. 20. Tetigit loculum. Per hunc feretri contactum, Christus immundus non fuit; quod bene dicitur loculus.

Hæc verba Christus proferens accessit ad feretrum, quo defunctus efferebatur, & ad illud extendit manum: *Accessit Iesus & tetigit loculum.* Hi autem qui portabant, feretrum Dubium hic oritur, cur Christus has actiones ediderit: videntur enim illi decreto legis interdicitur, quæ decreverat, ut quicumque corpus mortuum, vel eius sepulchrum tetigisset, immundus esset & irregularis septem diebus: *Si quis tetigerit cadaver etc. vel sepulchrum illius, immundus erit septem diebus.* Imò hoc ipsum Christus multo strictius sacerdotibus inhibebatur, quibus feretrum Deus nūnaxerat, ut nec mortuorum exequijs tangens interessent et si contrarium attentarent, non solum legalem incurrebant irregularitatem sicut fiat im-feculares, sed etiam culpam ut probat Abulens. mundus, de quo superius actum est. Eandem patitur difficultatem, quod Christus accedens tetigit manu sua leprosum, à lepra curandum: *Tetigit & in ea lepram &c. qui contactus eadem lege prohibebatur.*

Quæstio nobis occurrit implicata, quæ Christianam solvendam proposuerunt D. Iustino Mart. 9. 28. ad tyri: quæ dedit occasionem perfido illi notorio Origeni & Hærciarcho Marcioni, ut testatur Tertull. *L. 4. con'tr. vt Mart.*